

HÄMÄRÄN LAULU

Kiven kirous

JORUNN JOHANSEN

5

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Kiven kirous

Jorunn Johansen

Kiven kirous

Hämärän laulu 5

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Sanna Michael

Saga Egmont

Kiven kirous – Hämärän laulu 5

Translated by SAGA Egmont

Edited by Sanna Michael

Original title: *Skyggesteinen*

Original language: Norwegian

Copyright © 2018, 2026 Jorunn Johansen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221847

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

Henkilögalleria

Skoglian tila

Elisabeth Berg	Henrikin ja Kristinin tytär
Henrik Berg	maanviljelijä
Kristin Berg	Henrikin vaimo (kuollut)
Elli Lyyti	Elisabethin ja Olan tytär
Kristin	Elisabethin ja Emilin tytär
pikku-William	Elisabethin ja Williamin poika (kuollut)
Per	Elisabethin kasvattipoika, Olan poika
Henrikke	keittäjä
Mathilde	kotiapulainen (kuollut)
Emilie	lastenhoitaja
Veronica	kotiapulainen
Petronella	keittäjä

Kalle	renki
--------------	-------

Tangenin tila

Ola Hamnes	Victorin ja Kajsan poika
Victor Hamnes	maanviljelijä
Kajsa Hamnes	Victorin vaimo
Sylvia Hamnes	Victorin ja Kajsan tytär
Per	Elisabethin kasvattipoika, Olan poika
Petter	tallirenki, Sylvian aviomies
Sandra	Olan vaimo (kuollut)

Muut

Alexander Iversen	nimismies
Jens Fredriksen	lääkäri
Ivar Berg	muukalainen (kuollut)
Emil Berg	Ivar Bergin ”veli” (kuollut)
Arnt	Emil Bergin toveri (kuollut)
Alf	Emil Bergin toveri
Alfred	Emil Bergin toveri
Gaute Jenssen	Kristin Bergin rakastaja (kuollut)
rouva Vilsen	Kristin Bergin ystävätär
Josefine Vilsen	rouva Vilsenin tytär
Niko	suomalainen, Elisabethin oikea isä (kuollut)

Veronica	lastenhoitaja
Agnete	sisäkkö Kristianiassa
William Larssen	Nikon liikekumppani (kuollut)

Edellinen kirja päättyi näin:

Ola puristi Elisabethin kättä heidän kävellessään portista ulos. Tuntui hyvältä kulkea Olan kanssa. Miehen hymyllä oli Elisabethiin rauhoittava vaikutus, sillä hän oli yhä järkyttynyt ruokakameroon tapahtumien jälkeen. Mitä jos he olisivatkin menettäneet Henrikken? Elisabeth tiesi, ettei isä olisi selvinnyt siitä. Henrikken myötä Elisabeth olisi menettänyt elämänsä toisenkin äitihahmon.

”Mitä sinä ajattelet?” Ola kysyi ja vilkaisi Elisabethia.

”Henrikkeä. Toivottavasti se, mitä tapahtui, ei ollut merkki mistään vakavasta. Uskomatonta, että hän pyörtyi. Henrikke on niin vahva. En ymmärrä, mitä tapahtui, mutta isäni epäilee Henrikken olevan yllirasittunut, ja se voi pitää paikkansa.”

”Niin, ei ole helppoa huolehtia kokonaisesta talosta. Olen usein huomannut, että meidänkin keittäjäamme vaikuttaa uupu-neelta, mutta en ole voinut asialle mitään.” Ola pysähtyi äkisti ja jäi tuijottamaan jotakin.

Elisabeth kääntyi katsomaan samaan suuntaan. Victor Hamnes käveli metsästä ase kädessään.

Elisabeth ei ilahtunut näkemästään. Olan isä oli viimeinen ihminen, jonka hän halusi juuri nyt tavata.

”Mitä sinä täällä teet, isä? Eikö sinun pitänyt olla riitelemässä äidin kanssa?” Ola sanoi.

Victor Hamnes asettui seisomaan heidän viereensä. ”Päätin lähteä metsälle. Tarvitsin raitista ilmaa”, mies sanoi ja tuhahti halveksivasti katsoessaan Elisabethia.

Elisabeth olisi halunnut piiloutua Olan taakse, mutta tämä piti yhä kiinni hänen kädestään ja puristi sitä hellästi, ikään kuin osoittaakseen, että kaikki oli hyvin ja Elisabeth voisi olla rauhallisin mielin.

”Metsälle? Mutta ethän sinä täällä tapaa metsästää?”

”En yleensä, mutta naapurini kertoi eilen nähneensä useita hirviä Røgden-järven rannalla. Ajattelin käydä katsomassa. Sitten huomasin teidät. Mitä sinä teet tuon huoran kanssa, Ola?” Victor hermostui ja heilautti asettaan.

”Tiedät varsin hyvin, että olen kävelyllä kihlattuni kanssa”, Ola sanoi kylmästi. ”Uskallapas haukkua Elisabethia huoraksi vielä kerran.”

Victor irvisti, ja hänen tehdessään niin Elisabeth ajatteli olevansa iloinen siitä, että oli langettanut miehen ylle loitsun. Elisabeth tunsi, kuinka häntä kylmäsi.

Victor oli aiheuttanut jo aivan tarpeeksi tuhoa.

”En jaksa nähdä teistä kumpaakaan.” Victor nosti kiväärinsä ja oli aikeissa nousta ylös ojanviertä, mutta astui harhaan, menetti tasapainonsa ja kaatui pitkin pituuttaan maahan. Juuri, kun hän oli nousemaisillaan, hän heilautti asettaan, ja ilmassa kumahti laukaus.

Elisabeth päästi kiljahduksen, kun Ola kyykistyi ja veti hänet mukanaan alas. Elisabeth löi päänsä kiveen. Se sattui niin paljon, että hänen silmissään pimenei. Elisabeth yritti katsoa Olan, mutta näki tämän ikään kuin kyynelverhon läpi. Hän oli kuitenkin varma, että Olan kasvot olivat olleet veriset. Elisabeth yritti nousta ylös siinä kuitenkaan onnistumatta. Jostakin kaukaa kuului naisen huutoa, ja hän ymmärsi kuin sumussa, että kyseessä täytyi olla Olan äiti. Elisabeth uskoi nähneensä tämän vilaukselta metsän reunassa. Miksi nainen oikein huusi?

Elisabeth yritti nousta uudestaan ylös, mutta ei onnistunut. Nyt hän ei nähnyt enää mitään ja kosketti päälakeaan. Hän tunsi jotakin tahmeaa ja tiesi heti, että se oli verta, jota valui hänen silmiinsäkin. Elisabeth lyyhistyi maahan, ja sitten kaikki pimenei.

Eline tuijotti järkyttyneenä eteensä. Hän tiesi, että isoisoäiti oli selvinnyt siitä, kun oli kaatunut ja lyönyt päänsä, mutta entä Ola Hamnes? Elisabeth oli nähnyt, että Olan kasvot olivat olleet vessä. Oliko mies kuollut? Oliko Victor tappanut oman poikansa?

Eline vilkaisi yöpöydälle. Viimeinen kirja odotti vuoroaan. Oli viikonloppu, eikä Elinen tarvitsisi mennä tapaamaan isoisoäitiään ennen iltapäivää. Elinen *oli pakko* lukea viimeinen kirja. Hän ei malttanut odottaa. Ola Hamnesista oli tullut osa hänen elämänsä. Olihan mies myös hänen isoisoisänsä. Komea mies, jota hän ei ollut koskaan saanut tavata.

Eline ei voinut lopettaa itkemistä. Kyyneleet valuivat hänen poskiaan pitkin. Ei ollut mitään rajoja sille, kuinka surullinen ja dramaattinen hänen isoisoäitinsä elämä oli ollut. Oliko Elisabethin suuri rakkaus, Ola, kuollut kärrytielle? Vai oliko veri peräisin Elisabethista itsestään lyötyään päänsä kiveen?

Eline laski neljännen kirjan yöpöydälle, tarttui viimeiseen kirjaan ja avasi sen. Hän oli niin jännittynyt, että vatsaa väänsi. Mitä hauraiden sivujen välissä mahtoi odottaa? Kuolemaa ja tuhoa vai onnellisia vuosia? *Toivoisin sinulle edes hetken onnea, isoisoäiti. Todella toivoisin! Haluan lukea, kuinka silmäsi hehkuvat, kuinka Ola on rinnallasi, kuinka menette viimeinkin naimisiin ja kuinka saatte rakastaa toisianne loppuelämänne ajan. Tiedän, että olet elänyt yksin jo monta vuotta, mutta sait toivottavasti viettää edes joitakin vuosia yhdessä Olan kanssa? Lupaa minulle, että juuri niin on kirjoitettu tähän paksuun kirjaan, jota pidän käsissäni. Lupaa minulle, isoisoäiti!*

Kirjan kulmat olivat kuluneet aivan kuin isoisoäidin vanhat kädet olisivat selailleet sitä yhä uudelleen. Sen kirjoittaminen oli

varmasti vaatinut hänen isoisoäidiltään monta kyyneltä. Se ei en-
teillyt hyvää, ja pala Elinen kurkussa kasvoi. Kunpa tarinalla olisi
onnellinen loppu.

Hän toivoi hartaasti, että niin olisi.

Luku 1

Tuntuu kuin maailmani olisi hajoamaisillaan. Tunne siitä, että olen menettänyt jotakin ikuisiksi ajoiksi kalvaa mieltäni kuin painajainen. Luulen näkeväni unta, mutta sisimmässäni tiedän, ettei kyse ole siitä. Todellisuus on liian lähellä. Se on liian kylmä ja raaka. Jotakin on menetetty lopullisesti. Minun Olani. Oletko kuollut? En näe sinua enää. Kaikki minussa on pimeää. Olen sekaisin ja näen vain verta. Onko se sinun vertasi?

Menetyksen tunne valtaa minut jälleen. Sydämeni hakkaa pe-losta. Tiedän, etten voi elää ilman sinua. Olet ainoa, joka voi puhaltaa minuun elämää.

Elisabethin päässä pyöri. Ajatukset tulivat ja menivät. Ola! Mitä hetki sitten oli oikein tapahtunut? Laukaus. Niin, oli kuullut laukaus, ja ampuja oli ollut Victor Hamnes, mutta keneen mies oli osunut?

Elisabeth ei pystynyt avaamaan silmiään. Ne olivat kuin kiinni liimatut, ja hänen päätään särki. Hän kuuli ääniä jostakin kaukaa. Joku huusi. Vihaisena? *Se on Kajsa*, ääni hänen päänsä sisällä sa-

noi. *Kajsa. Hän on tuolla. Hän huutaa ja kiljuu. Luulen, että Kajsa on vihainen. Vihainen miehelleen? Miksi en kuule Olan ääntä? Missä hän on?*

Minun on noustava tästä tukahduttavasta pimeästä merestä. Minun on nähtävä hänet. Rakkaani ja ainoani.

Elisabeth ponnisteli avatakseen silmänsä. Kuullessaan tutun äänen hänen oli helpompi riuhtaista itsensä pois pimeydestä, johon oli joutunut.

”Elisabeth? Kuinka voit?”

Se oli Ola! Mies oli huolissaan. Oliko Elisabeth se, jota oli ammuttu? Oliko hän kuolemaisillaan? *Ei! En suostu hyväksymään sitä!*

”Isä, mitä olet tehnyt? Sinä ammut Elisabethia kohti! Tähtäisit rakastettuuni!”

Elisabeth joutui paniikin valtaan. Hän huomasi huitovansa villisti käsillään. Paniikki kasvoi ja muuttui epätoivoiseksi huu-doksi. Sitten hän vihdoinkin onnistui pääsemään ulos pimeydestä, ja kun hän avasi silmänsä, hän tuijotti suoraan Olan kasvoihin.

Ola silitti hänen poskeaan. ”Vihdoinkin olet hereillä! Miten voit?”

Ola oli polvillaan maassa hänen vieressään. Elisabeth näki Kajsan sivusilmällään. Olan äiti oli laihtunut lähes tunnistamattomaksi. Victor Hamnes seisoi aivan Olan takana huolestunut ilme kasvoillaan ja ase yhä kädessään.

Elisabethin valtasi pelko, ja hän yritti nousta ylös, mutta ruumis painoi kuin lyijy.

”En näe ampumahaavaa, Elisabeth. Olin niin peloissani. Pelkäsin, että isä –” Ola vaikeni ja nosti Elisabethin itseään vasten. Elisabeth tunsu miehen vartalon lämmön. Ola silitti hellästi hänen

hiuksiaan. ”Olet lyönyt pääsi. Siitä kaikki tämä veri on peräisin”, Ola sanoi, ja Elisabeth kuuli helpotuksen miehen äänessä.

”Päässä tuntuu oudolta”, Elisabeth voihkaisi. Viimeinkin hän onnistui sanomaan jotakin. Hänen suunsa oli niin kuiva, että hänellä oli vaikeuksia nielaista.

”Se ei ole mikään ihme”, Ola sanoi. ”Löit pääsi niin kovaa, että menetit tajuntasi. Olin varma, että isä oli osunut sinuun.” Olan ääni värähti. Elisabeth kuuli miehen sydämen hakkaavan kiihkeästi. Olan sydämen.

”Luulin, että kuolit”, Elisabeth huokaisi. ”Luulin menettäneeni sinut. Olin niin varma, etten enää koskaan näkisi sinua. Että olin menettänyt sinut lopullisesti.” Elisabeth vetäytyi hieman kauemmas ja katsoi miehen silmiin. ”Kasvosi eivät ole veressä. Luulin nähneeni verta ennen kuin pyörryin.”

”Sinun on täytynyt nähdä väärin, onneksi. Kukaan ei ole loukkaantunut. Sinä olet vain lyönyt pääsi.” Ola halasi jälleen Elisabethia. ”Olin niin kauhuissani, koska olin hetken aikaa varma, että isä oli ampunut sinua!” Miehen ääni oli kiihkeä, ja hän puristi Elisabethia itseään vasten aivan kuin ei olisi koskaan halunnut päästää irti.

Ola nousi ylös, kun hänen äitinsä tuli yhtäkkiä heidän luokseen. Elisabeth katsoi Kajsan surullisiin silmiin. Kyyneleet valuiivat tämän poskia pitkin. Victor oli tuhonnut tuon kerran niin kauniin naisen, sillä ei ollut vaikea nähdä, että Kajsa oli joskus ollut varsin hurmaava.

Ola ojensi kätensä. Elisabeth tarttui siihen ja nousi horjuen jaloilleen.

Elisabethia huimasi, mutta kun hän näki Victorin kasvot, hän tunsu kehossaan outoa voimaa.

”Minusta sinun pitäisi laittaa kivääri pois, kun et kerran osaa

käsitellä sitä! Mitä jos olisit ampunut meistä jommankumman? Olisit voinut tappaa oman poikasi!”

Victor laski kätensä ja asetti kiväärinsä heinikkoon. Hän katsoi Elisabethia koko ajan silmät vihaa hehkuen. Aikoinaan miehen katseen oli täytynyt olla lempeä ja ystävällinen, muuten Kajsa ei olisi rakastunut. Ne ajat olivat kuitenkin ohii. Nyt nuo kaksi olivat kuin vieraita toisilleen. Aivan kuin elämä olisi pyyhkinyt pois kaiken sen, mitä kerran oli ollut olemassa. Juuri niin oli Olan sanojen mukaan käynytkin.

Ola rykäisi. ”Saatan sinut kotiin. Olen pahoillani, että isä säikäytti meidät tällä tavalla.”

Kajsa pudisti päätään. ”Ymmärrän Olaa. Hän ajattelee sinua yhä ja rakastaa sinua. Kukaan ei voi estää teitä saamasta toisianne, ei edes Victor.” Olan äiti välitti katsomasta mieheensä. ”Annan teille siunaukseni. Minun olisi pitänyt tehdä niin jo kauan sitten. Haluan sinun tietävän sen. Olen ollut Victorin kylvämän vihan sokaisema. Olen siitä kovin pahoillani.”

Ola laski kätensä äitinsä olkapäälle ja katsoi tätä. ”Tuo on hienointa, mitä olen kuullut, äiti. Kiitos sanoistasi.”

Kajsa nyökkäsi, kääntyi ympäri ja asettui aviomiehensä eteen. ”Nyt sinä menet kotiin. Olen saanut tarpeekseni. Olit vähällä tappa jonkun tänään”, hän sanoi tiukasti. ”En anna sitä koskaan anteeksi. Minun olisi pitänyt nousta sinua vastaan jo aikoja sitten. Nyt riittää!” Kajsa sähisi Victorille, joka seisoi sanattomana paikoillaan. Sitten mies ikään kuin havahtui.

”Mene kotiin siitä, senkin typerä nainen! Kuinka kehtaat puhua minulle tuolla tavalla?”

Kajsa heilautti kättään. ”Minähän sanoin, että nyt riittää. Sinun ei pitäisi puhua minulle noin. Minulla on oma elämäni ja

Varjot laskeutuvat Skogliaan

Elisabethin ja Olan rakkaustarinaa varjostaa Olan isän Victorin vastustus. Victorin toimet johtavat Elisabethin syntymättömän lapsen kuolemaan, ja nuoren parin onni uhkaa särkyä.

Samalla Emilin toverit palaavat uhkailemaan Elisabethia ja hänen perhettään. Tällä kertaa Elisabethin on kohdattava vaarat yksin, sillä Ola katoaa mystisesti...

Hämärän laulu on osa Pohjoiset saogat -kirjauniversumia
– koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen.

Jorunn Johansen on norjalainen kirjailija. Innoituksen Hämärän laulu -sarjaan hän on saanut Etelä-Norjan Finnskogenin jylhistä maisemista, joissa hän viettää kesänsä.